

Arrest

nr. 101 851 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2012 dient verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 december 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG
in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst*

H., F. {..}

Nationaal nummer: xxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxx

DVZ nummer: xxxxxx

Asielaanvraag: 25/10/2012

Overdracht CGVS: 29/10/2012

U werd gehoord op 13 november 2012 van 9.05 uur tot 15.30 uur en van 18.00 uur tot 18.30 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw advocate, meester Tuci, was hierbij aanwezig van 9.20 uur tot 10.30 uur en van 14.00 uur tot 14.45 uur.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Vlora, sinds 2001 woonachtig in Tirana en bent u Albanees staatsburger. In september 1990 was u medeoprichter van de Democratische Partij in Albanië. In de periode van 16 mei 1997 tot 15 april 1999 werkte u bij de politie van Vlora. In die jaren werd u regelmatig bedreigd. In 1999 werd u echter ontslagen. Officieel wegens tekortkomingen, maar u vermoedt dat het te maken had met de machtswissel waarbij de linkse partijen terug in de regering kwamen. Ook na uw ontslag kreeg u in Vlora nog bedreigingen. In 2000 werd uw oudste zoon bij verstek veroordeeld omdat hij uit het leger was gevlucht. U stuurde hem naar Griekenland, waar hij evenwel geen asiel aanvraagde. Om de bedreigingen in Vlora te ontlopen, ging u in 2001 samen met uw gezin in Tirana wonen. Uzelf voelde zich niet veilig in Tirana en u besloot met uw gezin Albanië te verlaten. Op 27 augustus 2002 vroeg u samen met uw echtgenote, H. P. {..}, en kinderen in België asiel aan. U verklaarde toen dat u en uw familie bedreigingen ontvingen door uw vroegere functie als politiecommissaris in de stad Vlora. U vermoedde dat die bedreigingen afkomstig waren van criminelen die zich op u wilden wreken omdat u hen vroeger had gearresteerd. Op 23 december 2002 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat uw verklaringen aangaande uw functie binnen de politie (u beweerde toen op 15 mei 1997 aangesteld te zijn als politiecommissaris van Vlora) niet overeenstemden met de beschikbare informatie en omdat er een aantal tegenstrijdigheden waren tussen de verklaringen van u en uw echtgenote, waardoor er nog weinig geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State. Nog voor een uitspraak in die zaak viel, dienden jullie in België een tweede asielaanvraag in op 25 februari 2003. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen en jullie werden op 1 maart 2003 naar Albanië gerepatriëerd. Jullie gingen er terug in Tirana wonen. Op 23 maart 2003 werd u door twee onbekenden op straat neergeschoten. De dag nadien deed u aangifte bij de politie, die naar de plaats van de schietpartij ging. Er werd echter niemand opgepakt.

Op 25 maart 2003 verscheen er in de krant Rilindja Demokratike, uitgegeven door de Democratische Partij, een artikel over het gebeuren. Vanaf 2004 ontving u verschillende anonieme dreigbrieven.

Wanneer jullie een dreigbrief kregen, verhuisden jullie. Omdat de politie niets deed, ging u aankloppen bij het Albanese Helsinki Comité. Het comité was echter niet bevoegd voor het behandelen van uw problemen. Van 2003 tot 2005 diende u ook regelmatig een klacht in tegen de politie bij de Ombudsman.

In 2004 werd uw oudste zoon aangevallen en met houten stokken geslagen. Hij herkende één van zijn aanvallers van gezicht, maar wist de naam niet. Hij wist ook niet waarom hij werd aangevallen. Jullie gingen dit niet aangeven bij de politie. In 2005 werd u door een wagen omver gereden. Hiervan diende u geen klacht in. Op 20 april 2005 werd u door politiecommissaris A. D. {..} ontboden. Hij zei u dat ze nog steeds bezig waren met het onderzoek van de schietpartij op u van 25 maart 2003. In januari 2006 vroeg uw echtgenote de echtscheiding aan omdat ze wegens haar medische conditie niet meer tegen de stress kon van de constante bedreigingen waarmee jullie leefden. Een paar jaar later ging het beter met haar en kwam ze terug bij u wonen. In 2007 ontving u opnieuw een dreigbrief, met als afzender P. B. {..}. Hij was een vriend van u die advocaat was in Albanië. Hij kon nooit die dreigbrief hebben geschreven en u vermoedt dan ook dat de criminelen die u al lang viseren zijn naam gebruikten om jullie tegen elkaar op te zetten. U ging aangifte doen van de brief en alles werd genoteerd, maar niemand werd opgepakt. Tussen 2008 en augustus 2012 ontving u geen bedreigingen meer. Ongeveer twee à drie jaar geleden werd uw zoon H. R. {..} (O.V. xxxxxx) door twee personen aangevallen en in elkaar geklopt. Eén van de daders werd door de politie opgepakt, maar u weet niet wat er verder is gebeurd. Van 1 mei 2010 tot 5 mei 2010 ging u naar Rome voor een medisch onderzoek. Hierna keerde u terug naar uw familie in Albanië. In augustus 2012 ontving u via een aangetekende zending plots opnieuw een dreigbrief. De naam van de afzender op de brief was A. B. {..}, maar u vermoedt dat het een fictieve naam was. U bracht de brief naar een goede vriend van u die in een laboratorium werkte en naging of er vingerafdrukken op de brief en de kogel zaten. Dit was niet het geval en daarom liet u de brief en de kogel niet bij de politie achter toen u aangifte deed, ondanks het feit dat de politie ernaar vroeg. U had immers geen vertrouwen meer in de politie. Een aantal maanden nadat u die dreigbrief ontvangen had, werd in Albanië politiecommissaris A. T. {..} vermoord. Omdat hij een vriend van u was en omdat u ook nog maar net die dreigbrief had ontvangen, vreesde u ook voor uw leven en dat van uw gezin. U besloot om een lezersbrief naar de krant Shekulli te sturen om uw situatie en het feit dat de politie u niet kon beschermen openbaar te maken. Uiteindelijk besloot u dat het toch beter was om met uw zoon Renstrid

Albanië te ontluchten. Uw echtgenote en andere kinderen bleven, ondanks dat ook zij bedreigd werden, in Albanië achter omdat ze sinds de repatriëring uit België in 2003 geen vertrouwen meer hadden in de Belgische staat. Voordat jullie vertrokken, vertelde Renstrid u nog dat hij was aangevallen door RENE (The Department of Neutralisation of Armed Elements). Details kent u niet. Op 7 oktober 2012 verliet u samen met uw zoon Renstrid Albanië. Jullie kwamen op 10 oktober 2012 via Italië in België terecht, waar jullie op 25 oktober 2012 asiel aanvraagden. In België had u nog contact met uw echtgenote. U vroeg haar echter niet of ze nog bedreigd werd. In België liet uw zoon Renstrid u nog een litteken zien van een steekwonde. Meer informatie weet u hier niet over. U wenst niet naar Albanië terug te keren uit schrik er vermoord te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 2 april 2010; uw identiteitskaart, uitgereikt op 9 februari 2009; uw rijbewijs, uitgereikt op 26 juni 2009; een attest van familiesamenstelling, uitgereikt in Tirana op 3 april 2008; uw scheidingsakte, opgesteld op 8 januari 2006 te Tirana; twee identificatiebewijzen als politieagent; een attest van het archiefdirectoraat van het ministerie van Binnenlandse Zaken van Albanië waaruit blijkt dat u van 16 mei 1997 tot 15 april 1999 als officier heeft gewerkt voor het MBZ, uitgereikt in Tirana op 19 september 2011; een attest d.d. 9 juli 2012 dat uw politieke verbanning voor de periode van 1961 tot 30 september 1991 bevestigt; een artikel uit de krant Rilindja Demokratike van 25 maart 2003 waarin vermeld wordt dat u twee weken na uw gedwongen terugkeer uit België in Tirana als ex-chef van de politie in Vlora beschoten bent; een dreigbrief verzonden in 2007 waarin vermeld wordt dat u en uw familie ter dood veroordeeld zijn; een dreigbrief van 14 augustus 2012, waaraan een kogel bevestigd is, gericht aan u en uw familie waarin vermeld wordt dat de afzender geen rust zal kennen totdat hij jullie vermoord heeft; een lezersbrief die u in de krant Shekulli heeft laten publiceren op 5 oktober 2012 en waarin u melding maakt van de dreigbrief die u ontvangen heeft in augustus 2012; twee attesten, uitgegeven in 1990 en 2003, waarin vermeld staat dat u lid was van de Democratische Partij in Albanië, dat u actief betrokken was bij de oprichting van de partij en dat u meedeed aan het voeren van propaganda voor de partij; een brief van het Albanees Helsinki Comité waarin ze u melden dat ze u niet kunnen helpen met uw problemen omdat ze hiervoor niet bevoegd zijn en dat ze zich enkel tot de Albanese autoriteiten kunnen richten, uitgereikt in Tirana op 19 september 2003; twee post-its waarop u voor uzelf heeft genoteerd dat u op 20 april 2005 een afspraak had met politiecommissaris A. D. {...} om over uw zaak te praten; en een brief van het ministerie van Openbare Orde waarin vermeld staat dat u van 16 mei 1997 tot 15 april 1999 werknemer was op het politiecommissariaat van het district Vlora, maar dat u werd ontslagen wegens voortdurende tekortkomingen tijdens het uitvoeren van uw opdrachten, uitgereikt in Vlora op 3 januari 2003.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. U verklaarde Albanië in 2012 te hebben verlaten omdat u vreesde voor uw leven en het leven van uw familie. U werd na uw repatriëring in 2003 neergeschoten, omvergereden en u kreeg verschillende bedreigingen in de vorm van dreigbrieven, waar u er twee van neerlegde. U vermoedt dat dit alles te maken heeft met het feit dat u in de jaren '90 geholpen heeft bij de oprichting van de Democratische Partij en u van 1997 tot 1999 werkte bij de politie in Vlora (CGVS, p. 11-12, 18, 20; CGVS zoon, p. 5, 7).

U stelt dat u al jarenlang gevisieerd wordt door criminelen die in 1997 vrijkwamen uit de gevangenis en die na de machtsovername van de 'communisten' (Socialistische Partij) in 1997 met de SP samenwerkten (CGVS, p. 13, 27). Deze criminelen zouden nog steeds wraak op u willen nemen (CGVS, p. 27).

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u reeds bij uw eerste asielaanvraag in 2002 aanhaalde in Albanië bedreigd te zijn door onbekende criminelen die na de machtsovername van de Socialistische Partij in 1997 functies binnen de politiediensten toegewezen kregen en die zich wilden wreken op u voor hun vroegere arrestaties. U bracht toen onder andere twee explosies aan uw woning ter sprake. Het Commissariaat-generaal nam op 23 december 2012 een weigeringsbeslissing onder meer omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd werd door diverse tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U heeft in het kader van uw derde asielaanvraag geen elementen aangebracht die deze eerdere negatieve appreciatie kunnen wijzigen. Integendeel, in het kader van uw huidige asielaanvraag, is het immers zeer opmerkelijk dat uw echtgenote en overige kinderen, ondanks uw uitdrukkelijke verklaringen dat ook uw familie in Albanië na jullie repatriëring gevisieerd werd en bedreigd werd met de dood, in Albanië zijn achtergebleven. Zij wilden Albanië niet verlaten omdat ze na een eerdere asielaanvraag in België en de repatriëring terug naar Albanië in 2003 geen vertrouwen meer hebben in de Belgische autoriteiten (CGVS, p. 5, 20, 28; CGVS zoon, p. 4, 15).

Dat uw gezin verkoos in Albanië te blijven en niet mee te komen naar België en ook niet in een ander Europees land asiel wilde aanvragen, is moeilijk in overeenstemming te brengen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat uw gezin Albanië niet wou verlaten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweringen in Albanië niet veilig te zijn.

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat u niet over concrete aanwijzingen beschikt die de bedreigingen, waarvan u reeds sinds de jaren '90 het slachtoffer zou zijn en die na uw repatriëring in 2003 zouden zijn blijven voortduren, linken aan het feit dat u meehielp aan de oprichting van de Democratische Partij in 1990 en/of aan het feit dat u politie-officier was in Vlora gedurende de periode 1997-1999. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat u wegens uw hulp bij de oprichting van de Democratische Partij in 1990 tot in 2012 bedreigingen zou ontvangen, temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u al geruime tijd geen actief lid meer bent van welke politieke partij ook. Hoogstens bent u sinds de oprichting van de partij Fryma e Re Demokratike twee jaar geleden een sympathisant van de partij (CGVS, p. 7-8, 12). Uiteindelijk verklaarde u zelf dat de dreigbrief van 2007 enkel te maken had met uw vroegere functie bij de politie van 1997 tot 1999 (CGVS, p. 12-13). Ook de schietpartij waarbij u in 2003 door onbekenden werd neergeschoten en de dreigbrief die u ontving in 2012 linkt u aan uw toenmalige functie bij de politie van Vlora (CGVS, p. 18, 24-25). Hoewel u over geen enkel concreet bewijs beschikt wie u bedreigde, bent u ervan overtuigd dat het gaat om misdadigers die u tijdens uw periode bij de politie heeft opgepakt en die nu nog steeds wraak willen nemen (CGVS, p. 13, 17-18, 20, 23; CGVS zoon, p. 8). Als verklaring waarom deze criminelen u in 2012 nog steeds zouden viseren gaf u aan dat u tijdens de meest gevaarlijke periode in Albanië werkte bij de politie. Bovendien kende u nooit andere conflicten (CGVS, p. 18, 20, 21, 24; CGVS zoon, p. 14). Nergens in de dreigbrieven word evenwel een verwijzing gemaakt naar uw toenmalige positie bij de politie of uw rol als mede-oprichter van de Democratische Partij (CGVS, p. 11). Evenmin kon u een concreet verklarend antwoord geven op de vraag wie u in 2003 had beschoten en wie u in 2005 omver had willen rijden en waarom (CGVS, p. 13-14, 23). Toen twee maanden na uw laatste dreigbrief in augustus 2012 politiecommissaris A. T. {...} werd doodgeschoten, raakte u ervan overtuigd dat u als ex-politieman hetzelfde lot te wachten stond (CGVS, p. 20). Dat u als ex-politieman die reeds dertien jaar geen actieve rol meer speelt binnen de Albanese politie in 2012 hetzelfde lot zou ondergaan als een huidige politiecommissaris is onlogisch en weinig waarschijnlijk. Bovendien kon u voor deze bewering nergens ook maar enig concreet element aanbrengen (CGVS, p. 20).

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u geschetste bedreigingen door onbekende criminelen geen of onafdoende beroep kon – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u ten aanzien van Albanië een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. U verklaarde weliswaar dat u verschillende keren bij de politie aangifte heeft gedaan, maar dat de politie nooit iets deed om u te helpen (CGVS, p. 13-17, 19, 26). De politie zou immers bestaan uit vroegere misdadigers die het onderzoek zouden tegen houden (CGVS, p. 15, 24). Dit is evenwel een blote bewering die u niet steunt op concrete elementen. Zo stelde u op zeer algemene wijze "dat dit nu eenmaal zo is in Albanië" (CGVS, p. 15) en kon u geen enkele naam noemen van een vermeende misdadiger die nu bij de politie zou werken (CGVS, p. 15). U

steunde uw bewering dat criminelen bij de politie zouden werken louter op het feit dat de politie zei u niet te kunnen helpen (CGVS, p. 15, 24). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de politie wel degelijk actie ondernam wanneer u zich tot haar wendde. Bij het schietincident in 2003 ging ze naar de plaats van het gebeuren (CGVS, p. 14-15, 23-24). In 2005 werd u naar aanleiding van deze zaak uitgenodigd door de hoofdcommissaris, A. D. {..}, die u meedeelde dat ze nog steeds met het onderzoek bezig waren (CGVS, p. 24). Toen u een aangifte deed van de dreigbrief in 2007 nam de politie notities en werd er een dossier opgemaakt (CGVS, p. 16). Ook wat de dreigbrief van 2012 betrof, kon u terecht bij de politie (CGVS, p. 16-17, 19). Uit het loutere feit dat het politieonderzoek in het kader van bovenvermelde zaken geen vruchten afwierp – zoals u beweerde – kan niet meteen een onwil van de politie om de daders van deze misdrijven op te sporen afgeleid worden. Het ontbreken van een concreet resultaat kan immers te wijten zijn aan diverse factoren zoals, wat u ook aangaf (CGVS, p. 16), de onbekendheid van de daders.

Dat de politie niet alles kon onderzoeken omdat de daders heel veel mensen hadden bij de politie is een louter vermoeden dat u niet kan staven aan de hand van bewijzen (CGVS, p. 22-23). Bovendien verleende u niet uw volledige medewerking in het politieonderzoek in verband met de dreigbrief van augustus 2012. Zo liet u de politie geen onderzoek doen op vingerafdrukken op de kogel omdat u dit zelf al had laten uitvoeren door een externe expert/kennis. Die expert had geen vingerafdrukken gevonden en u vond het niet nodig dat de politie dit nog eens zou onderzoeken. Evenmin gaf u de kogel die bij de brief zat af aan de politie, hoewel zij er nadrukkelijk om vroeg, waardoor de politie geen verder onderzoek kon uitvoeren (CGVS, p. 16-17). Als uitleg waarom u de kogel weigerde aan de politie te bezorgen, verklaarde u geen vertrouwen te hebben in de politie omdat ze u niet kon beschermen (CGVS, p. 17-18, 20). Gevraagd naar een verdere verduidelijking slaagde u er geenszins in uw algemene bewering concreet te maken (CGVS, p. 18). Volledigheidshalve kan hier worden opgemerkt dat bescherming niet impliceert dat u 24 uur op 24 uur een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. Toen u in 2005 door onbekenden opzettelijk met de auto werd aangereden, diende u geen klacht in omdat de politie in 2003 na het schietincident niets zou hebben gedaan (CGVS, p. 13, 20). Deze uitleg volstaat echter niet om geen (verder) beroep te doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten. Indien de autoriteiten niet op hoogte worden gebracht van een misdrijf, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden. Hier kan nog worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u niet gedaan heeft. Uw uitleg dat u voor dit incident geen klacht indiende omdat de politie in Albanië niets doet, valt dan weer niet in overeenstemming te brengen met het optreden van de politie bij het schietincident zoals hierboven reeds vermeld. Evenmin strookt uw algemene bewering dat de politie niets doet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend bewijs neerlegt van uw verschillende aangiftes bij de politie (CGVS, p. 14). Uw stelling nooit iets gekregen te hebben van de politie (CGVS, p. 14, 16, 19, 27) is weinig aannemelijk. U verklaarde weliswaar tussen 2003 en 2005 verschillende klachten tegen de politie te hebben ingediend bij de Ombudsman (CGVS, p. 15-16) en over een brief te beschikken waarin meegedeeld wordt dat de Ombudsman u niet kon helpen (CGVS, p. 15). U legde dit document echter niet neer op het Commissariaat-generaal. U kreeg vijf werkdagen de tijd om dit document alsnog voor te leggen aan het Commissariaat-generaal. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u dit – hoewel de termijn reeds verstreken is – niet heeft gedaan noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken van voornoemd document. Van een asielzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Gezien u geen enkel objectief bewijs kan neerleggen over uw vermeende klachten tegen de politie, kan hier nog slechts weinig geloof aan worden gehecht.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u bij uw laatste contact met uw echtgenote, die samen met uw dochter nog steeds in Tirana verblijft, niet vroeg of er nog nieuwe bedreigingen waren gekomen (CGVS, p. 27). Dat u geen navraag deed over mogelijke recente bedreigingen is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat u dit niet deed/doet, ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid.

U haalde tevens enkele problemen aan die uw oudste zoon in Albanië ondervond. In 2004 werd hij fysiek aangevallen en met stokken geslagen (CGVS, p. 25). Jullie besloten dit niet aan te geven bij de politie (CGVS, p. 25). Zoals hierboven reeds aangehaald werd, kan er slechts internationale bescherming gezocht worden indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, wat in dit verband niet opgaat gezien u de autoriteiten niet op de hoogte heeft gebracht waardoor ze uiteraard niet konden optreden. Verder vermeldde u nog een rechtszaak tegen uw oudste zoon omdat hij tijdens zijn legerdienst uit het leger zou zijn gevlucht. Hij werd in 2000 bij verstek veroordeeld, maar later in 2004 in beroep vrijgesproken (CGVS, p. 28). Voor beide problemen – het eenmalige fysieke incident dat reeds dateert van 2004 evenals de rechtszaak van uw zoon waarin hij in 2004 werd vrijgesproken –, bent u er niet in geslaagd een actuele vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Na 2004 werd uw oudste zoon immers niet meer fysiek aangevallen en kende hij geen problemen meer met politie of gerecht (CGVS, p. 15, 29). Uw oudste zoon verblijft bovendien zelf nog steeds in Albanië (CGVS, p. 5). De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, attest van familiesamenstelling en scheidingsakte bevatten persoonlijke gegevens die op zich door mij niet worden betwist. De scheidingsakte toont op zich niet aan dat de echtscheiding het gevolg was van de bedreigingen ten aanzien van u en uw familie (CGVS, p. 10). Het attest van uw politieke verbanning staft uw verklaringen dat uw familie ten tijde van het communisme verbannen werd. U geeft zelf evenwel aan dat dit niets te maken heeft met uw huidige asielaanvraag (CGVS, p. 10). De identificatiebewijzen en de brieven van het ministerie van Binnenlandse Zaken en ministerie van Openbare Orde bevestigen dat u in 1997-1999 bij de politie van Vlora werkte en uiteindelijk ontslagen werd. Dat u bij de politie werkte en er ontslagen werd, wordt door mij niet betwist. Uit deze documenten kan evenwel niet worden opgemaakt dat u ten gevolge van uw werk bij de politie tot op heden bedreigd wordt. De attesten van de Democratische Partij tonen uw betrokkenheid bij deze partij in de jaren '90 aan, maar niet dat u hierom bedreigingen heeft ontvangen. Het artikel uit de krant Rilindja Demokratike, een krant die verbonden is aan de partij die u zelf heeft helpen op te richten, en de lezersbrief die u zelf schreef en liet publiceren in de krant Shekulli kunnen niet weerhouden worden als objectieve bewijzen van de door u aangehaalde problemen. Bovendien doen deze documenten, net als de twee dreigbrieven en de post-its, hoe dan ook geen afbreuk aan de hierboven uiteengezette vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen geen afdoende beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Hetzelfde geldt voor de brief van het Albanese Helsinki Comité dat stelt dat het Comité niet bevoegd is voor uw klacht maar dat het zich wel kan richten tot de Albanese autoriteiten om in te grijpen en uw leven en dat van uw familieleden te beschermen.

Ook de asielaanvraag van uw zoon Renstrid werd niet in overweging genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 31 januari 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het

administratief dossier in te dienen was 8 februari 2013.

Er werd geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel:

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Het CGVS merkt ten eerste op dat verzoeker geen elementen inbrengt die de negatieve appreciatie in het kader van zijn eerdere asielaanvragen wijzigt:

Verzoeker benadrukt hierbij dat de grote wijziging is dat hij beschoten werd op 23 maart 2003, dus 23 dagen na zijn repatriëring

Dit is niet enkel een grote wijziging die zijn gegronde vrees komt te staven, maar een fundamenteel element in het kader van artikel 1 van de Conventie van Geneve die het volgende bepaalt:

(..)

Het feit dat zijn vrouw en zijn twee andere kinderen niet meegevlucht zijn wijzigt niets aan deze gegronde vrees, in tegenstelling tot de beweringen van het CGVS;

Verzoeker heeft bij het vluchten een enorm risico ondernomen om te vluchten en heeft enkel zijn jongste zoon gepakt;

Zijn echtgenote en de twee andere kinderen hebben dit risico niet willen nemen gelet op de gevolgen die zij ondergingen bij de repatriëring van 2003;

Vervolgens is het volgens het CGVS onlogisch dat verzoeker hetzelfde lot zou ondergaan als commissaris T. {...} vermits verzoeker niet weet van wie de dreigbrieven komen en vermits hij nu geen actieve rol meer speelt binnen de albanese politie;

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor duidelijk uitgelegd dat hij uit de inhoud van de dreigbrieven afleidt dat het toenmalige misdadigers zijn die nu wraak proberen te nemen;

In de dreigbrieven staat te lezen “men vergeet zijn vrienden niet”. Wie zou dit anders kunnen schrijven en waarom? Verzoeker heeft zijn functie vervuld in de moeilijkste periode die Albanië gekend heeft en heeft enorm veel misdaden opgespoord, veel misdadigers gearresteerd en veel in beslag genomen;

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij geen beroep heeft gedaan op de bescherming van de politie;

Verzoeker heeft telkenmale beroep gedaan op de politie, en werd alsmaar teleurgesteld door hun werk.

Het is dus geen loze bewering als hij stelt dat veel van de vroegere misdadigers nu bij de politie werken;

A. B. {...}, K. {...}, S. K. {...}! Dat zijn de namen waarnaar het CGVS vraagt !

Het is dus niet zo dat verzoeker geen volledige medewerking bood aan de politie, maar teleurgesteld was in hun werk en zich hierdoor onveilig voelde. Hij gaf de kogel van zijn dreigbrief, waarvoor hij klacht neerlegde, niet af omdat de politie de kogels van 23.03.2013 “verloren” werden en bijgevolg niet meer konden worden onderzocht...

Is dit dan geen onwil van de politie??

Tenslotte merkt het CGVS op, nadat het vaststelt dat de politie weldegelijk actie had ondernomen, da verzoeker geen klacht neerlegt van zijn klachten;

Verzoeker heeft een post-it neergelegd van 25.02.2005 met de namen van de inspecteurs en hun telefoonnummers die in het kader van zijn klachten hebben onderzocht! Hij verwijst naar inspecteurs N. {...}, K. {...}, D. {...} en D. {...}, wiens naam eveneens in de bestreden beslissing hernomen wordt!

Verder verwijt het CGVS verzoeker dat hij de klachten bij de ombudsman niet neerlegde op het CGVS, terwijl hij alle documenten voorlegde, in aanwezigheid van zijn raadsman en tolk!

Voor de goede orde legt hij deze nogmaals neer (stuk 2);

Het CGVS verwijt tenslotte dat verzoeker geen navraag zou hebben gedaan of er nieuwe bedreigingen zouden zijn gekomen. Dit is allesbehalve logisch!

Ondertussen werd zijn zoon die als veiligheidsagent werkte ontslagen. Zijn werkgever was A. P. {...}, toenmalig politielid!

Al deze elementen tonen voldoende aan dat verzoeker en zijn familie een gegronde vrees voor hun leven hebben

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;”

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van dit beginsel, zonder evenwel aan te geven op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij nog voorhoudt, betreft het in casu geen stereotiepe motivering, maar wordt ingegaan op de feitelijke eigen aan de zaak van de verzoekende partij.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 26 mei 2012), luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”*

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.5. De verzoekende partij betwist niet afkomstig te zijn uit Albanië, dat als een veilig land wordt beschouwd.

3.6. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker in dat kader naar voren heeft gebracht – en dus ook met het element als zou hij na zijn repatriëring beschoten zijn geweest – doch omstandig gemotiveerd heeft waarom deze elementen geen andere appreciatie toelaten dan deze gedaan in zijn vorige asielaanvraag en aldus de huidige asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. Door slechts te verwijzen naar het feit dat hij beschoten werd, zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, toont verzoeker geenszins aan dat de commissaris-generaal in onredelijkheid tot het besluit is gekomen dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

3.7. Het motief dat: *“in het kader van uw huidige asielaanvraag, is het immers zeer opmerkelijk dat uw echtgenote en overige kinderen, ondanks uw uitdrukkelijke verklaringen dat ook uw familie in Albanië na jullie repatriëring geviséerd werd en bedreigd werd met de dood, in Albanië zijn achtergebleven. Zij wilden Albanië niet verlaten omdat ze na een eerdere asielaanvraag in België en de repatriëring terug naar Albanië in 2003 geen vertrouwen meer hebben in de Belgische autoriteiten (CGVS, p. 5, 20, 28; CGVS zoon, p. 4, 15). Dat uw gezin verkoos in Albanië te blijven en niet mee te komen naar België en ook niet in een ander Europees land asiel wilde aanvragen, is moeilijk in overeenstemming te brengen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat uw gezin Albanië niet wou verlaten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweringen in Albanië niet veilig te zijn.”* kan de Raad geenszins kennelijk onredelijk bevinden. Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht aangeeft, heeft verzoeker verklaard dat ook zijn familie geviséerd en bedreigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn vrouw en de andere kinderen niet mee naar België zijn gekomen omdat ze geen vertrouwen meer in de Belgische autoriteiten hadden nu zij negen jaar geleden ook al asiel hadden aangevraagd en toen gedwongen gerepatriëerd zijn (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker herhaalt thans in het verzoekschrift dat zijn vrouw en kinderen het risico niet wilden nemen naar België te vluchten, gelet op de gevolgen die zij ondergingen bij de repatriëring van 2003. Met dergelijk betoog slaagt verzoeker er evenwel niet in afbreuk te doen aan de motivering ter zake in de bestreden beslissing. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat het gegeven dat verzoekers gezin verkiest in Albanië te blijven, dit terwijl ook zij geviséerd en bedreigd werden, de geloofwaardigheid ondermijnt van verzoekers bewering niet veilig te zijn in zijn land van herkomst. Immers, indien men zich werkelijk geviséerd, bedreigd en onveilig voelt, mag redelijkerwijze verwacht worden dat men zichzelf in veiligheid zal willen brengen en bescherming inroept. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, hadden zij ook in een ander Europees land asiel kunnen aanvragen indien zij geen vertrouwen meer hadden in de Belgische asielinstanties.

3.8. Aangaande het motief *“Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat u niet over concrete aanwijzingen beschikt die de bedreigingen, waarvan u reeds sinds de jaren '90 het slachtoffer zou zijn en die na uw repatriëring in 2003 zouden zijn blijven voortduren, linken aan het feit dat u meehielp aan de oprichting van de Democratische Partij in 1990 en/of aan het feit dat u politie-officier was in Vlora gedurende de periode 1997-1999. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat u wegens uw hulp bij de oprichting van de Democratische Partij in 1990 tot in 2012 bedreigingen zou ontvangen, temeer omdat*

uit uw verklaringen blijkt dat u al geruime tijd geen actief lid meer bent van welke politieke partij ook. Hoogstens bent u sinds de oprichting van de partij Fryma e Re Demokratike twee jaar geleden een sympathisant van de partij (CGVS, p. 7-8, 12). Uiteindelijk verklaarde u zelf dat de dreigbrief van 2007 enkel te maken had met uw vroegere functie bij de politie van 1997 tot 1999 (CGVS, p. 12-13). Ook de schietpartij waarbij u in 2003 door onbekenden werd neergeschoten en de dreigbrief die u ontving in 2012 linkt u aan uw toenmalige functie bij de politie van Vlora (CGVS, p. 18, 24-25). Hoewel u over geen enkel concreet bewijs beschikt wie u bedreigde, bent u ervan overtuigd dat het gaat om misdadigers die u tijdens uw periode bij de politie heeft opgepakt en die nu nog steeds wraak willen nemen (CGVS, p. 13, 17-18, 20, 23; CGVS zoon, p. 8). Als verklaring waarom deze criminelen u in 2012 nog steeds zouden viseren gaf u aan dat u tijdens de meest gevaarlijke periode in Albanië werkte bij de politie. Bovendien kende u nooit andere conflicten (CGVS, p. 18, 20, 21, 24; CGVS zoon, p. 14). Nergens in de dreigbrieven word evenwel een verwijzing gemaakt naar uw toenmalige positie bij de politie of uw rol als mede-oprichter van de Democratische Partij (CGVS, p. 11). Evenmin kon u een concreet verklarend antwoord geven op de vraag wie u in 2003 had beschoten en wie u in 2005 omver had willen rijden en waarom (CGVS, p. 13-14, 23). Toen twee maanden na uw laatste dreigbrief in augustus 2012 politiecommissaris A. T. {..} werd doodgeschoten, raakte u ervan overtuigd dat u als ex-politieman hetzelfde lot te wachten stond (CGVS, p. 20). Dat u als ex-politieman die reeds dertien jaar geen actieve rol meer speelt binnen de Albanese politie in 2012 hetzelfde lot zou ondergaan als een huidige politiecommissaris is onlogisch en weinig waarschijnlijk. Bovendien kon u voor deze bewering nergens ook maar enig concreet element aanbrengen (CGVS, p. 20).” stelt verzoeker dat hij duidelijk uitgelegd heeft dat hij uit de inhoud van de dreigbrieven afleidt dat het toenmalige misdadigers zijn die nu wraak proberen te nemen. Hij stelt zijn functie te hebben vervuld in de moeilijkste periode die Albanië gekend heeft en veel misdaden te hebben opgespoord alsook veel misdadigers te hebben gearresteerd en veel in beslag te hebben genomen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de bevindingen van de commissaris-generaal, met name dat verzoeker geen enkele concrete aanwijzing heeft dat het de toenmalige criminelen waren die hem bedreigen, daarin steun vinden. Waar verzoeker thans stelt dat de inhoud van de dreigbrieven duidelijk is en hieruit kan worden afgeleid dat het de toenmalige misdadigers waren, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde niet te weten door wie de dreigbrief werd gestuurd, dat hij ook tijdens zijn jaren bij de politie werd bedreigd maar dat hij zelf niet weet wie er achter de dreigbrieven zit. Verzoeker bevestigde bovendien dat in de dreigbrieven geen letterlijke verwijzing stond naar zijn politieke activiteiten of bedreigingen bij de politie (gehoorverslag CGVS, p. 11-13). De Raad kan het dan ook geenszins kennelijk onredelijk bevinden dat de commissaris-generaal aan de hand van deze verklaringen concludeert dat het vermoeden van verzoeker, die geen actieve rol meer speelt bij de Albanese politie en niet weet van wie de dreigbrieven komen, als zou hij gevisieerd worden door vroegere criminelen onlogisch is. Het betoog van verzoeker kan in het licht van zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet overtuigen om het motief ter zake in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te bevinden.

3.9. Verzoeker betoogt voorts dat hij telkenmale een beroep heeft gedaan op de politie maar steeds teleurgesteld was door hun werk. Het is geen loze bewering dat vele vroegere misdadigers werken voor de politie. Verzoeker stelt voorts de kogel van zijn dreigbrief niet te hebben afgegeven omdat de kogels van 23 maart 2003 verloren werden en niet meer konden worden onderzocht. Dit is onwil van de politie.

3.10. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: “Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u geschetste bedreigingen door onbekende criminelen geen of onafdoende beroep kon – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u ten aanzien van Albanië een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. U verklaarde weliswaar dat u verschillende keren bij de politie aangifte heeft gedaan, maar dat de politie nooit iets deed om u te helpen (CGVS, p. 13-17, 19, 26). De politie zou immers bestaan uit vroegere misdadigers die het onderzoek zouden tegen houden (CGVS, p. 15, 24). Dit is evenwel een blote bewering die u niet steunt op concrete elementen. Zo stelde u op zeer algemene wijze “dat dit nu eenmaal zo is in Albanië” (CGVS, p. 15) en kon u geen enkele naam noemen van een vermeende misdadiger die nu bij de politie zou werken (CGVS, p. 15). U steunde uw bewering dat criminelen bij de politie zouden werken louter op het feit dat de politie zei u niet te kunnen helpen (CGVS, p. 15, 24). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de politie wel degelijk actie ondernam wanneer u zich tot haar wendde. Bij het schietincident in 2003 ging ze naar de plaats van het gebeuren (CGVS, p. 14-15, 23-24). In 2005 werd u naar aanleiding van deze zaak uitgenodigd door de

hoofdcommissaris, A. D. {...}, die u meedeelde dat ze nog steeds met het onderzoek bezig waren (CGVS, p. 24). Toen u een aangifte deed van de dreigbrief in 2007 nam de politie notities en werd er een dossier opgemaakt (CGVS, p. 16). Ook wat de dreigbrief van 2012 betrof, kon u terecht bij de politie (CGVS, p. 16-17, 19). Uit het loutere feit dat het politieonderzoek in het kader van bovenvermelde zaken geen vruchten afwierp – zoals u beweerde – kan niet meteen een onwil van de politie om de daders van deze misdrijven op te sporen afgeleid worden. Het ontbreken van een concreet resultaat kan immers te wijten zijn aan diverse factoren zoals, wat u ook aangaf (CGVS, p. 16), de onbekendheid van de daders. Dat de politie niet alles kon onderzoeken omdat de daders heel veel mensen hadden bij de politie is een louter vermoeden dat u niet kan staven aan de hand van bewijzen (CGVS, p. 22-23). Bovendien verleende u niet uw volledige medewerking in het politieonderzoek in verband met de dreigbrief van augustus 2012. Zo liet u de politie geen onderzoek doen op vingerafdrukken op de kogel omdat u dit zelf al had laten uitvoeren door een externe expert/kennis. Die expert had geen vingerafdrukken gevonden en u vond het niet nodig dat de politie dit nog eens zou onderzoeken. Evenmin gaf u de kogel die bij de brief zat af aan de politie, hoewel zij er nadrukkelijk om vroeg, waardoor de politie geen verder onderzoek kon uitvoeren (CGVS, p. 16-17). Als uitleg waarom u de kogel weigerde aan de politie te bezorgen, verklaarde u geen vertrouwen te hebben in de politie omdat ze u niet kon beschermen (CGVS, p. 17-18, 20). Gevraagd naar een verdere verduidelijking slaagde u er geenszins in uw algemene bewering concreet te maken (CGVS, p. 18). Volledigheidshalve kan hier worden opgemerkt dat bescherming niet impliceert dat u 24 uur op 24 uur een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. Toen u in 2005 door onbekenden opzettelijk met de auto werd aangereden, diende u geen klacht in omdat de politie in 2003 na het schietincident niets zou hebben gedaan (CGVS, p. 13, 20). Deze uitleg volstaat echter niet om geen (verder) beroep te doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten. Indien de autoriteiten niet op hoogte worden gebracht van een misdrijf, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden. Hier kan nog worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u niet gedaan heeft. Uw uitleg dat u voor dit incident geen klacht indiende omdat de politie in Albanië niets doet, valt dan weer niet in overeenstemming te brengen met het optreden van de politie bij het schietincident zoals hierboven reeds vermeld. Evenmin strookt uw algemene bewering dat de politie niets doet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend bewijs neerlegt van uw verschillende aangiftes bij de politie (CGVS, p. 14). Uw stelling nooit iets gekregen te hebben van de politie (CGVS, p. 14, 16, 19, 27) is weinig aannemelijk.” De Raad stelt uit lezing van het administratief dossier vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal, met name dat verzoekers bewering dat misdadigers bij de politie werken op niets concreets gebaseerd is en hij geen namen kon noemen, steun vinden in de stukken daarin vervat (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verzoeker somt thans een aantal namen op in het verzoekschrift, doch gelet op de verklaringen die hij heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal waar hij stelde geen namen te kennen van misdadigers die bij de politie zouden werken, kan de Raad het motief ter zake, met name het blote karakter van zijn bewering dat vele misdadigers bij de politie zouden werken, geenszins als kennelijk onredelijk bestempelen.

3.11. Verder blijkt dat verzoeker verklaarde niet te weten wat er met de kogelhulzen gebeurd is naar aanleiding van het schietincident in 2003 en stelde hij dat het onderzoek nog aan de gang was (gehoorverslag CGVS, p. 24-25) zodat de verantwoording die verzoeker thans tracht te geven aan het feit dat hij de kogel van de dreigbrief niet afgaf aan de politie, met name omdat zij de kogels van het incident in 2003 “verloren” zouden hebben en hij er geen vertrouwen meer in had, niet ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier. Derhalve kon de commissaris-generaal kennelijk redelijk oordelen: “Bovendien verleende u niet uw volledige medewerking in het politieonderzoek in verband met de dreigbrief van augustus 2012. Zo liet u de politie geen onderzoek doen op

vingerafdrukken op de kogel omdat u dit zelf al had laten uitvoeren door een externe expert/kennis. Die expert had geen vingerafdrukken gevonden en u vond het niet nodig dat de politie dit nog eens zou onderzoeken. Evenmin gaf u de kogel die bij de brief zat af aan de politie, hoewel zij er nadrukkelijk om vroeg, waardoor de politie geen verder onderzoek kon uitvoeren (CGVS, p. 16-17). Als uitleg waarom u de kogel weigerde aan de politie te bezorgen, verklaarde u geen vertrouwen te hebben in de politie omdat ze u niet kon beschermen (CGVS, p. 17-18, 20). Gevraagd naar een verdere verduidelijking slaagde u er geenszins in uw algemene bewering concreet te maken (CGVS, p. 18)."

3.12. De Raad ziet voorts niet in hoe het betoog van verzoeker inzake de post-it met namen van inspecteurs afbreuk kan doen aan de pertinente vaststelling dat verzoeker nagelaten heeft klacht in te dienen inzake de aanrijding in 2005. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat hij geen klacht hieromtrent had ingediend omdat ze in 2003 na zijn aangifte ook niets zouden gedaan hebben (gehoorverslag CGVS, p. 13). De commissaris-generaal oordeelt dan ook niet kennelijk onredelijk: *"Toen u in 2005 door onbekenden opzettelijk met de auto werd aangereden, diende u geen klacht in omdat de politie in 2003 na het schietincident niets zou hebben gedaan (CGVS, p. 13, 20). Deze uitleg volstaat echter niet om geen (verder) beroep te doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten. Indien de autoriteiten niet op hoogte worden gebracht van een misdrijf, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden. Hier kan nog worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u niet gedaan heeft. Uw uitleg dat u voor dit incident geen klacht indiende omdat de politie in Albanië niets doet, valt dan weer niet in overeenstemming te brengen met het optreden van de politie bij het schietincident zoals hierboven reeds vermeld. Evenmin strookt uw algemene bewering dat de politie niets doet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt."* Verzoekers verwijzing naar de post-it heeft betrekking op het onderzoek naar aanleiding van een aangifte in 2003 (gehoorverslag CGVS p 24-25) en kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij nagelaten heeft ook aangifte te doen van het aanrijdingsincident in 2005.

3.13. Verzoeker verwijst voorts naar stukken gevoegd aan het verzoekschrift en stelt dat hij deze stukken aan het Commissariaat-generaal voorlegde in aanwezigheid van zijn raadsman en tolk. Dit betreffen de klachten die hij bij de ombudsman neerlegde. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde klacht te hebben ingediend bij de ombudsman en een brief had waarin gesteld werd dat ze hem niet konden helpen. De ondervrager vraagt hem te bellen naar zijn vrouw om dit stuk op te sturen (gehoorverslag CGVS, stuk 15). Hieruit blijkt al dat verzoeker de desbetreffende stukken geenszins neergelegd heeft tijdens het gehoor. Het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij deze stukken wel degelijk naar voren heeft gebracht tijdens het gehoor. Evenmin blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat hij deze stukken aan de commissaris-generaal kenbaar heeft gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoeker nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Het motief: *"U verklaarde weliswaar tussen 2003 en 2005 verschillende klachten tegen de politie te hebben ingediend bij de Ombudsman (CGVS, p. 15-16) en over een brief te beschikken waarin meegedeeld wordt dat de Ombudsman u niet kon helpen (CGVS, p. 15). U legde dit document echter niet neer op het Commissariaat-generaal. U kreeg vijf*

werkdagen de tijd om dit document alsnog voor te leggen aan het Commissariaat-generaal. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u dit – hoewel de termijn reeds verstreken is – niet heeft gedaan noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken van voornoemd document. Van een asielzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.” kan dan ook geenszins kennelijk onredelijk worden bevonden.

3.15. De Raad kan voorts slechts vaststellen dat verzoeker inderdaad verklaarde niet te hebben gevraagd of er nog bedreigingen waren (gehoorverslag CGVS, p. 27) zodat het motief *“Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u bij uw laatste contact met uw echtgenote, die samen met uw dochter nog steeds in Tirana verblijft, niet vroeg of er nog nieuwe bedreigingen waren gekomen (CGVS, p. 27). Dat u geen navraag deed over mogelijke recente bedreigingen is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat u dit niet deed/does, ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid.”* geenszins kennelijk onredelijk is. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij interesse betoont in de problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht en in de evolutie van deze problemen. Uit de vaststelling dat verzoeker nalaat dit te doen kon de commissaris-generaal kennelijk redelijk afleiden dat dit de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt. Door slechts nietszeggend te stellen dat dit motief *“allesbehalve logisch”* is slaagt verzoeker er geenszins in hieraan afbreuk te doen. Waar verzoeker thans nog komt aandraven met de stelling dat zijn zoon ondertussen ontslagen werd als veiligheidsagent en zijn werkgever een toenmalig politiemans was, wijst de Raad er nogmaals op dat de regelmatigheid van de bestreden beslissing beoordeeld wordt in functie van de gegevens waarover het Commissariaat-generaal kon beschikken op het ogenblik van het treffen van deze beslissing. Verzoekers betoog is aldus niet dienstig.

3.16. Verzoeker slaagt er niet in om de motieven van de bestreden beslissing, die steunen op de gegevens van het dossier, te weerleggen. Hij toont niet aan dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding en kennelijk onredelijk zijn. Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.17. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL Schending artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens Artikel 3 EVRM stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »;

Het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als “inherent” aan artikel 3 EVRM; Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM;

Dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission;

Dat het EHRM het volgende stelt aangaande de bewijslevering van het risico op een onterende behandeling:

“It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it (...) The foregoing principles, and in particular the need to examine all the facts of the case, require that this assessment must focus on the foreseeable consequences of the removal of the applicant to the country of destination. This in turn must be considered in the light of the general situation there as well as the applicant's personal circumstances. (...) Exceptionally, however, in cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the Court has considered that the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership to the group concerned. (Arrest NA. V THE UNITED KINGDOM, 17July 2008, Application no. 25904/07)

Het Hof stelt immers dienaangaande dat "Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it."; (EHRM., NA/THE UNITED KINGDOM, arrest dd. 17juli2008, § 111); Een schending van artikel 3 EVRM kan bijgevolg worden vastgesteld;"

3.18. In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat met de bestreden beslissing wordt geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen, doch geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten.

3.19. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.20. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt als volgt:

"DERDE MIDDEL: Nopens de status van subsidiaire bescherming

Schending van van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Commissaris Generaal heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Artikel 48/4 § 1 bepaalt:

(..)

Artikel 48/4 §2 stelt verder dat ernstige schade bestaat uit doodstraf of executie, of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in haar land van herkomst, of de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uw Raad oordeelde over deze bepaling:

"Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist dat een vreemdeling een reëel risico op ernstige schade aantoon, zoals bedoeld in paragraaf 2 van deze bepaling. Uit paragraaf 2, c) blijkt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict, volstaat. De Belgische wetgever blijkt hier met toepassing van artikel 3 van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 een iets ruimere marge te hebben gecreëerd om de subsidiaire rechtsbescherming toe te kennen. Uit de memorie van toelichting bij de Wet van 15 september 2006 blijkt dat artikel 26 (dat artikel 48/4 invoegt) het volgende wordt vermeld bij paragraaf 2,c): "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is. " Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat het aantonen van een algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio, voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten."

De Commissaris Generaal oordeelde dat verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat hij aan de criteria van artikel 48/4 Vreemdelingenwet voldoet. De beslissing wordt op dit punt noch formeel noch materieel gemotiveerd.

De Raad van State oordeelde reeds dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land, voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

Wanneer verzoeker terugkeert naar haar land loopt zij een reëel risico op schade.

Aan verzoeker had dan ook de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden zijn toegekend.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsverplichting.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Commissaris Generaal.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.21. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij zou worden erkend als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aangezien de bestreden beslissingen een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft, genomen met toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker niet met goed gevolg rechtstreeks verwijzen naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker als onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging wordt genomen.

3.22. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, heeft de commissaris-generaal na zorgvuldig onderzoek niet kennelijk onredelijk beslist tot de weigering van inoverwegingname van verzoekers asielaanvraag. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.23. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele en materiële motiveringsplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

3.24. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER